

Dr. Orbán Sándor

1927 – 2017

Édesapám 1927. február 28-án született Budapesten, gyergyói székely édesapja és felvidéki morva édesanya elsőszülött fiaként. A családjaiktól távolra szakadt fiatal munkás szülőknek még egy gyermekük született, de ő csecsemő korában meghalt.

Sanyi fiúkat így rajongásig szerették, de bölcsességükre vall, hogy mégsem kényeztették el. A jó fejű, szorgalmas fiút az elemi után az akkor is jó hírű Szent István Gimnáziumba írták. Emellett regnumi cserkész lett. Cserkészparancsnoka a legendás Pater, azaz László Gábor atya volt. Az ott kapott életszemlélet végigkísérte életét.

Budapest ostroma az érettségi évében találta őket. Tanulóköröket szerveztek, és családoknál, lakásokon tanultak, dolgozták fel a tananyagot. Az ő tanulókörük rendszeres helyszíne édesanyámék lakása volt. Nagybátyámmal így kerültek szorosabb barátságba, édesanyámmal pedig házassággal végződő, lassan bontakozó szerelembe. Mindennek tanúja volt édesanyám húga, Éva, a Bokor szeretett Trásy Éva nénije.

A háború végével, a sikeres érettségi után orvosi egyetemre jelentkezett, ahol 1952-ben szerzett orvosi diplomát. Gyermekgyógyásznak készült, végül kettős szakvizsgával gyermek- és tüdőgyógyász lett.

1953-ban kötöttek házasságot édesanyámmal, és egyszobás lakásuk hamarosan gyerekzsivajtól volt hangos. Bátyám, nővérem és jómagam két évente érkeztünk.

1959-ben Miskolcon tüdőkörházat indítottak – a város szegénysorú, gyári munkás és bányász lakossága körében előforduló, nagy számú TBC-s megbetegedések miatt –, s ott külön gyerekosztály vezetői állást is meghirdettek. Így költözött a család ebben az évben Miskolcra, a budapesti kis lakásért elcserélt háromszobás, tágas belvárosi bérlakásba.

Szakmáját hivatásként szerette, sokat dolgozott, szabadidejében is tanult, képezte magát. De nem fe-

ledkezett meg a családjáról sem, sokat játszottunk, hétvégeken kirándultunk. Esténként előbb mesét, később folytatásban regényeket olvasott fel nekünk. Nagyon sokat neveltünk.

Nálunk a hit, a Jóisten evidencia volt. Vezető beosztása nem járt bujkálással, kettős étellel. Hitét nyíltan megvallotta. Templomba, hittanra jártunk. A vacsora utáni nagy esti beszélgetések egyik fő témája is ez volt. Az aktuális plébánosokkal, káplánokkal jó kapcsolatot ápolt. Baráti körünk is e köré rendeződött. Emlékszem, a hatvanas évektől három család rendszeresen – talán havonta – összejárt. Mi gyerekek játszottunk, a felnőttek pedig nagyon komolyan beszélgettek. Talán nem volt tudatos, de ez kisközösség volt a javából.

Az ökumené jegyében barátságba került egy, a hivatalából egyházipolitikai okból kirúgott református lelkész, aki szintén találkozókat szervezett a lakásán. Édesapámat többször is meghívta előadónak.

Valamikor a hetvenes évek elején Miskolcon megépült a központi nagy gyermekórház, és a város minden gyermekellátással foglalkozó kórházi osztályát ide költöztet-

Ami itt gyász,
ott születésnap.
Ami itt elmúlás,
ott megérkezés.
Ami itt hiány,
ott teljesség.
Ami itt elszakadás,
ott örökös egység.

Orbán Tibor

ték. Édesapja, bár pályázott átköltöző osztálya további vezetésére, ezt a munkakört nem kapta meg. Finoman jelezték neki, hogy nem nyerő lap, ha a főorvos munkába menet a közeli templom reggeli miséjét is beiktatva érkezik a munkahelyére. Ettől kezdve 75 éves koráig felnőtt tüdőszakellátásban dolgozott.

A hetvenes évek második felében mindig is meglévő teológiai érdeklődése és alapvető nyitottsága, no meg Trásy Éva néni ajánlása

elvezette Apát Bulányi Gyurka bácsihoz. Néhány alkalomnyi beszélgetés után Gyurka bácsi meghívta édesanyámmal együtt az „Öregek 3” közösségébe, átszervezés után később az „Öregek 2”-be.

Édesanyám lassan „kikapott” ugyan a pesti közösségbe járásból, Apa azonban egészen öreg koráig, amíg egészsége engedte, töretlen lelkesedéssel járt. A lelkigyakorlatokra járáshoz csövázás hátizsákot és hálózsákot vett magának!

Hamarosan Miskolcon is összehozta a maga „Tizenkettőjét”, lakásunk rendszeres találkozó színe, közösségi misék „temploma” lett.

A rendszerváltás utáni évben Apát telefonon kereste egy rendőrtiszt, hogy fontos dolog miatt felkeresné a lakásán. A találkozóra néhány munkással érkezett, és nagy elnézésekérések közepette kérte, engedje meg, hogy egy kis felfordulást okozzanak: ki kell szerelniük a „poloskákat” és tartozékaikat a lakás különböző pontjairól. Apa barátságos mosollyal hozzájárult, és még kávéval is kínálta őket. A tiszt megkönnyebbülten folytatta feladatát, és közölte: őket ilyenkor „anyázní” szokták, és elküldik szebb tájakra...

Három generációs – nemzedékes – „bokros családfő” lett: én is, valamint Ádám fiam is közösségre, testvérekre talált a Bokorban.

Amikor egészsége már nem engedte a közösségeibe járást, emailben tartotta a kapcsolatot övéivel, ill. beszélgetéseink részét képezték beszámolóim a „bokros történésekről”. Az „Érted vagyok” újságot folyamatosan járatta, és olvasta.

Utolsó éveit teljesen visszavonulva, lakásukban, utolsó pár hónapját öregek otthonában töltötte. Sokat olvasott és imádkozott. Csendesen készült a távozásra.

2017. december 12-én – négynapos gyors leépülés után – nagyon békésen, minden ragaszkodástól és kötődéstől mentesen, megtért Teremtőjéhez.

Az Úr megadta, hogy ennek tanúja lehettem: Hála érte!

*

A fentiek megírása után két hónappal, 2018 februárjában édesanyám, Dr. Orbán Sándorné, sz. Várkonyi Margit (Gitti) is hasonló körülmények között, két nap leforgása alatt hazatért Atyjához. Testvéreimmel együtt ekkor is jelen lehettünk a távozás szent pillanatában.

Orbán József